

Evangelí del dilluns de la setmana V de Quaresma: d'ara endavant no pequis més

“Jo tampoc no et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més”. Jesucrist és la Justícia en persona. Déu no vol el pecat i pateix per ell; per això és pacient i compassiu. Jesús ens convida amablement a canviar la nostra mirada.

Evangelí (Jn 8, 1-11)

Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres. Però de bon matí es va

presentar de nou al temple. Tot el poble acudia cap a ell. S'assegué i començà a instruir-los. Llavors els mestres de la Llei i els fariseus li van portar una dona que havia estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. La posaren allà al mig, i li digueren:

—Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar aquestes dones. I tu, què hi dius?

Li feien aquesta pregunta per pararli una trampa i tenir de què acusarlo. Però Jesús es va ajupir i començà a escriure a terra amb el dit. Ells continuaven insistint en la pregunta. Llavors Jesús es va posar dret i els digué:

—Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra.

Després es tornà a ajupir i continuà escrivint a terra. Ells, en sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es va quedar sol, i la dona encara era allà al mig. Jesús es posà dret i li digué:

—Dona, on són? ¿Ningú no t'ha condemnat?

Ella va respondre:

—Ningú, Senyor.

Jesús digué:

—Jo tampoc no et condemno. Veste'n, i d'ara endavant no pequis més.

.....

Comentari

En aquest temps de conversió que és la Quaresma, l'Església ens convida a contemplar una escena de l'Evangeli de Joan on uns homes experts en la

interpretació de la llei pregunten a Jesús què han de fer amb una dona sorpresa en adulteri, un pecat que a la Llei de Moisès estava castigat amb la pena de lapidació.

La pregunta que fan planteja a Jesús un dilema difícil de resoldre. Ha d'optar entre atenir-se a la justícia i dictar sentència de mort o violar la llei. L'escena és profundament dramàtica. La vida d'aquella dona depèn de la decisió de Jesús, però també està en joc la pròpia vida de Jesús, que pot ser acusat d'incitar a una greu transgressió d'un manament, restant importància davant dels ulls de tot el poble als preceptes de la llei divina.

Aquells personatges fingeixen tenir una deferència amb Jesús, reconeixent aparentment la seva autoritat moral, per atrapar-lo en les seves paraules i després jutjar-lo durament per elles. Però el mestre

desemmascara la seva hipocresia, amb calma, sense alterar-se'n.

Mentre els escolta, es posa a escriure amb el dit a terra. Aquest gest mostra Crist com el Legislador diví, ja que, segons diu l'Escriptura, Déu va escriure la llei amb la seva mà en unes taules de pedra (Cf. *Ex* 31, 18). Jesús, per tant, és el Legislador, és la Justícia en persona.

Jesús no viola la llei, però no vol que es perdi allò que Ell estava cercant, perquè havia vingut a salvar allò que estava perdut. La seva sentència és justa i inapel·lable: “Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra” (v.7). “Mireu quina resposta tan plena de justícia, de mansuetud i de veritat –comenta admirat Sant Agustí–. Oh veritable contestació de la Saviesa! Ho heu sentit: “Compleixi's la Llei, que sigui apedregada l'adúltera”. Però, com poden complir la llei i castigar aquella dona uns pecadors? Miri's

cadascú a si mateix, entri al seu interior i posi's en presència del tribunal del seu cor i de la seva consciència, i es veurà obligat a confessar-se pecador”[1]. Com explica Benet XVI, les paraules de Jesús “estan plenes de la força de la veritat, que desarma, que enderroca el mur de la hipocresia i obre les consciències a una justícia més gran, la de l'amor, en què consisteix el compliment ple de tot precepte (cf. *Rm* 13, 8-10)”[2].

Crida l'atenció la reacció del Mestre, que és la Justícia en persona. En cap moment surten de la boca paraules de condemna, sinó de perdó i misericòrdia, amb una suavitat que convida amablement a convertir-se: “Jo tampoc no et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més”. Déu no vol el pecat i pateix per ell, però té paciència i és compassiu.

Jesús mai no vol el mal. Desitja només el bé i la vida. Per això, amb la seva gran misericòrdia, va instituir el sagrament de la Reconciliació perquè ningú no es perdi, sinó al contrari, perquè tots puguem trobar el perdó que necessitem, per grans que hagin estat les nostres faltes. “No oblidem aquesta paraula –ens diu el Papa Francesc–: Déu mai no es cansa de perdonar. Mai. [...] El problema és que nosaltres [...] ens cansem de demanar perdó. No ens cansem mai, no ens cansem mai! Ell és un Pare amorós que sempre perdona, que té aquest cor misericordiós amb tots nosaltres. I aprenguem també nosaltres a ser misericordiosos amb tothom. Invoquem la intercessió de la Mare de Déu, que va tenir als seus braços la Misericòrdia de Déu feta home”[3].

[1] Sant Agustí, *Comentari a l'Evangelí de Joan*, 33, 5.

[2] Benet XVI, *Àngelus* 21 de març de 2010.

[3] Francesc, *Àngelus* 17 de març de 2013.

Javier Massa // Pexels
Sharefaith

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelí-del-
dilluns-de-la-setmana-v-de-quaresma-
dara-endavant-no-pequis-mes/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelí-del-dilluns-de-la-setmana-v-de-quaresma-dara-endavant-no-pequis-mes/)
(11/03/2026)